

Lovforslag, som her ligger paa Tingets Bord, om et midlertidigt Løntillæg for Tjenestemændene er fuldt forsvarligt, ja nødvendigt dels paa Grund af, at Dyrtiden bliver stadig mere trykkende, dels paa Grund af, at der under Krigen har fundet en Forarmelse Sted af store Dele af Tjenestemandstanden, en Forarmelse, som ikke blot har givet sig Udslag i, at de har maattet gøre Gæld, men ogsaa deri, at de har maattet opsætte Anskaffelsen af Ting, som ellers var nødvendige. Jeg er saaledes sikker paa, at mange Tjenestemænd har maattet indskrænke deres Forsyning med Garderobe i disse Aar. Nu kan man ikke længere opsætte Anskaffelsen af Klæder, og nu er Priserne paa disse Fornødenheder blevet højere end nogen Sinde før. Af disse Grunde mener jeg, at det er nødvendigt at gaa til en Forhøjelse af samtlige Lønninger for Stats-tjenestemændene. Men jeg vil, ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Maegaard), meget stærkt betone, at vor Stilling til dette midlertidige Løntillæg aldeles ikke binder os, naar Talen bliver om en endelig Ordning af disse Forhold. Vi betragter os som staaende fuldstændig frit, naar denne Sag kommer til Forhandling her i Tinget. Ja, vi kunde end ikke have sluttet os til dette Forslag om et midlertidigt Løntillæg, hvorved alle Lønninger, baade de mindste og de største, forhøjes med samme Procent, hvis dette Forslag ikke var blevet ledsaget af Forslaget om Dyrtidstillæg til Tjenestemændene, dels om et Supplementstillæg for 1918 og dels om et Dyrtidstillæg for Aaret 1919. Jeg erkender, at dette Dyrtidstillæg bøder, i hvert Fald for de mellemhøje Lønningers Vedkommende, paa den Uretfærdighed, som en procentvis Forhøjelse af alle Lønninger alene vilde have medført. Jeg paaskønner ogsaa, at man ved forskellige Bestemmelser i Lovforslaget om Dyrtidstillæg har søgt at bøde paa den Uretfærdighed, som den procentvise Forhøjelse kunde indeholde for de allerlaveste Lønningers Vedkommende. Jeg sigter her til Bestemmelsen i § 3, hvor den Bestemmelse, der findes i den nuværende Dyrtidslov om, at Dyrtidstillæget ikke maa overstige 60 pCt. af Lønningen, er forandret, idet der i Stedet er sat 65 pCt., og at det midlertidige Lønningstillæg regnes med i vedkommendes Løn. Det er en Bestemmelse, som sigter til at stille dem med de laveste Lønninger noget gunstigere. Jeg kan ogsaa nævne den Bestemmelse, at selve Dyrtidstillæget for Lønninger under 1 300 Kr. for gifte Personers Vedkommende bliver 30 Kr. højere end for dem, der har over 1 300 Kr. Men selv om jeg

paaskønner denne Bestemmelse, maa jeg dog sige, at 30 Kr. er et umaadelig ringe Beløb. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved dette Beløb; det er jo ligesom Lovforslagene i det hele taget fremgaaet af en Forhandling mellem den højtærede Finansminister og Tjenestemændenes Organisationer, de er blevet enige derom, og jeg skal ikke bringe nogen Forstyrrelse ind i den Enighed, der her er fremkommet, men da jeg saa Beløbet, overraskede det mig noget.

Da den højtærede Finansminister kom op i dette Ting med disse to Lovforslag, efter at de havde været underkastede Behandling i Folketinget, var han eller rettere Statskassen, som han repræsenterer, blevet et Par Millioner Kroner fattigere, end da Lovforslagene blev fremsat i Folketinget. Jeg tror imidlertid, at disse Penge vil blive givet vel ud, og at de ved Folketingets Behandling af Lovforslagene har faaet en Anvendelse, som kun kan vække Tilfredshed; og jeg tror ogsaa, det er retfærdigt at yde de paagældende, navnlig Pensionisterne, som faar Gavn af disse Ændringer, dette Beløb. Jeg tror nu ikke — det er min personlige Opfattelse —, at det Udgiftsbeløb, som den højtærede Finansminister nævnede, som disse to Lovforslag foraarsager: 91 Mill. Kr., vil blive overskredet, at man vil komme højere op ved disse Ændringer. Jeg tror nemlig, at den højtærede Finansminister gaar meget højt op, naar han beregner Statens Udgifter til Lønnings- og Dyrtidstillæg paa disse Love til 90 Mill. Kr. om Aaret; jeg tror ikke, at disse Udgifter er saa store.

Jeg kan altsaa i det hele taget give de Ændringer, som Folketinget har foretaget i det oprindelige Lovforslag, min Tilslutning. Men denne Tilslutning gælder dog ikke et Par af Ændringerne. Den gælder for det første ikke den Ændring, som den ærede Ordfører for Venstre omtalte, som tager Sigte paa Lærertilslutningerne. Jeg kan i det hele taget slutte mig til de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre paa dette Punkt. Jeg tror, at en Forhøjelse af Lærertilslutningerne, naar den i det hele taget er kommet ind paa vedkommende Kommunes Skoleplan, ikke kan betragtes som foraarsaget af Dyrtiden, og at vedkommende Lærer saa har et billigt Krav paa at faa de 25 Procents Tillæg af denne Lønning. En Lønforhøjelse, som er kommet ind paa en Kommunes Skoleplan, har nemlig slet ikke Karakteren af et Dyrtidstillæg; selv om Dyrtiden falder bort, falder Lønningstillæget ikke bort, det